

Tisztelt Alpolgármester Úr!

Kedves ...!

A 2002. november 27-én megtartott üléshez kapcsolódva – kissé megkésve ugyan, s ezért elnézést is kérek – szeretnék néhány gondolatot papírra vetni.

Mondandóm alapvetően két részre oszlik: az egyik a Ciklustervet magát érinti, egészében; a másik része pedig az ebből nekem feladatul szabott oktatási – illetőleg a szorosan nem hozzám tartozó, de általam hiányolt és felvetett –, művelődési és kulturális terület.

1. Először is azon gondolkoztam el, mi a Ciklusterv. Az egy ciklusra vonatkozó terveket értem rajta. Úgy láttam azonban, hogy erről így nem igazán gondolkoztunk el. Becsületesen és legjobb akaratunk szerint számba vettük azokat a területeket, amelyeket egy XXI. századi Dunaharaszti elképzelt ideális létéhez feltétlenül javítani kell. Nem is volt túl nehéz összerakni, hisz a választások előtt sokan – Te is – töprengtünk már ezen. Mindaz tehát, ami most összeállna a Ciklustervben, tulajdonképpen új dolgokat nem tartalmaz. Ha nem is egyben, de részleteiben már olvashatták Dunaharaszti polgárai. De ha továbbgondoljuk, akkor mégis éppen ez a „részleteiben” indokolná, hogy az egységes akarat kifejezéséként interpretáljuk a lakosságnak. Most úgy látom, erre valóban meg is van a szándék. Viszont az objektivitás talaján maradván – főleg a jövő évvel kapcsolatos borúlátó jóslatásokat és a költségvetés keretszámait figyelembe véve – számos dolog megvalósítására vajmi kevés esély van. Miért van akkor szükség rá?

Tipródásomban végül arra a következtetésre jutottam, hogy távlati célok nélkül senki és semmi nem létezhet, főleg egy testület nem, amelytől választópolgárai a javulást remélik. Kutya kötelességünk tehát, hogy rendelkezünk koncepcióval, egységessel, de megvalósíthatóval. S ez utóbbin van a hangsúly. Mindig hitetlenül fogadtam azokat a választási papírokat, amelyek két-három oldalon keresztül bizonygatták pontokba szedve, hogy rövidesen mi minden változik majd itt. Meg is fogadtam örökre, s választási papíromon egy fontos pontként rögzítettem is, hogy nem lehet mondjuk 10 év munkáját egy ciklus alatt elvégezni. Ne is várja senki, s a józan belátású többség – remélem ez így van – nem is várja el. Sokkal hitelesebben fogadja a beláthatóbb, s a valóban elvégezhető ígéreteket. Mert e Ciklusterv sem más, mint ígéret, de nagyobb felelősségű, mint a választási!

2. A fentiekből következett számomra az, ami valóban meg is történt: a kultúra, a művelődés, az oktatás ebben kevés szerepet kaphat. Éreztem is az ülés utáni mondataidon, hogy ezt Te is érzed. Kenyeret muszáj venni, könyvet pedig nem. Utóbbi nélkül egy darabig létezhet az ember. De meddig, és mi válik belőle...? A választ Te is pontosan tudod.

Ezért hát most röviden, súlyozva, tényleg csak azon dolgokat írom ide, amik az oktatás területén elengedhetetlenül szükségesek lennének az elkövetkezendő négy esztendőben:

- új, hosszú távú oktatási koncepció kidolgozása;
- új óvoda létesítése, a meglévő intézmények folyamatos korszerűsítése;
- Dunaharaszti közalkalmazottainak megbecsülése (kitüntetés, díj);
- egy átfogó támogatási rendszer kidolgozása (ösztöndíjak, pályázatok, táborok, kezdeményezések).

Többet nem is írok, mert azt érzem, már ez is sok.

A kultúra és művelődés szorosan véve nem az én területem, de remélem, nem felejtődik el. Az utóbbi pár hétben két kiállításon, egy-egy bemutatón, s koncerten vettem részt. Nagyszerűek és felemelőek voltak. Mostanában viszont csak a sportról hallok... Tény, hogy sok embert mozgathat meg és látványos, de úgy látom, a dunaharaszti kulturális élet szervezői is komolyan működnek, csak csendesebben, visszafogottabban.

Elnézést, ha túl hosszan írtam. Ennyi mindenképp ide kíváncszott.

Dunaharaszti, 2002. december 4.

Üdvözlettel:

Hajdu Zsolt